

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 276: Lại Phải Là Tướng Ngôn Thuyết, Làm Sao Có Thể Nói?

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 021)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Hựu yếu ly ngôn thuyết tướng, như hà khả thuyết.】

(Dịch nghĩa: Lại phải là tướng ngôn thuyết, làm sao có thể nói?)

Trong Nhất Chân Pháp Giới, trong Chân Như Bồn Tánh thì không có ngôn thuyết.

Phật thuyết pháp độ chúng sanh, đối với chúng ta thì có dùng ngôn thuyết, [nhưng] đối với một loài chúng sanh cao cấp nào đó thì không cần ngôn thuyết.

Ở thế giới Ta Bà của chúng ta, thế giới Ta Bà thì mọi người đều biết là có Tam giới Lục đạo. Trong Tam giới thì có Sắc Giới Thiên, có Vô Sắc Giới Thiên. Tôi nghĩ các vị đồng tu đây đều rất quen thuộc.

Sắc Giới có Tứ Thiên: Sơ Thiên là Phạm Thiên, Nhị Thiên là Quang Âm Thiên, Tam Thiên là Tịnh Thiên, Tứ Thiên là Phước Thiên, phước báo là lớn nhất.

Các vị hãy ngẫm xem, thiên nhân ở cõi Nhị Thiên, vì sao gọi là Quang Âm? Quang là phóng quang, Âm là âm thanh [tiếng nói].

Nói cho quý vị rõ ràng, tường tận: từ cõi trời Quang Âm trở lên, Phật thuyết pháp không dùng ngôn ngữ; dùng ngôn ngữ để thuyết pháp thì chịu sự hạn chế rất lớn, ý nghĩa diễn đạt khá hữu hạn, không được viên mãn bằng việc phóng quang.

Từ cõi trời Quang Âm trở lên, Phật giảng kinh thuyết pháp đều là phóng quang. Phật vừa phóng quang, mọi người vừa nhìn thấy thì thấy đều rõ ràng, tường tận. Như vậy đỡ việc biết bao!

Đừng tưởng rằng nơi này của chúng ta ngày ngày giảng kinh thuyết pháp, bận rộn không kể xiết, rồi cho rằng các thế giới khác cũng giống như vậy. Thế thì quý vị sai rồi, quý vị đã đánh giá người ta quá thấp rồi.

Dùng quang minh để thuyết pháp, kỳ thực chúng ta cũng có thể tin được. Chúng ta đi ra ngoài đường, đến ngã tư đường, đó chẳng phải là đang phóng quang sao? Ánh sáng đỏ vừa chiếu, quý vị bèn không đi nữa, quý vị bèn đứng lại ngay chỗ đó.

Nếu như [đèn hiệu] dùng lời nói với quý vị rằng: “Không được đi, dừng lại!”, quý vị xem thật rườm rà biết bao, nói bao nhiêu lần chưa chắc quý vị đã nghe rõ ràng.

Quý vị xem việc này đơn giản biết mấy, ánh sáng xanh vừa chiếu thì quý vị có thể đi qua. Quý vị mới biết phương pháp này, chư Phật Bồ Tát đâu đâu cũng đều đang sử dụng.

Ánh quang minh này của Ngài phóng ra từ bộ phận nào đó thì biểu thị ý nghĩa không giống nhau. Độ lớn nhỏ, mạnh yếu, màu sắc của ánh sáng, màu sắc đó cũng là vô lượng vô biên.

Chúng ta thấy Phật giảng kinh, trước khi Phật giảng kinh, trong rất nhiều kinh điển [ghi chép] Phật đều phóng quang hiện điềm lành, quý vị phải hiểu được ý nghĩa này.

Phật vừa phóng quang thì bộ kinh này đã giảng xong rồi. Người đủ trình độ thì họ đều đã hiểu rõ rồi.

Sau đó mới giảng lại, những người như chúng ta đây, phóng quang như thế nào chúng ta cũng không hiểu, không còn cách nào khác, Phật đành phải dùng ngôn từ để nói.

Nếu Ngài vừa phóng quang mà chúng ta liền hiểu rồi, thì hà tất phải nói nữa? Như vậy thì không cần nói nữa, lìa tướng ngôn thuyết. Đã lìa tướng ngôn thuyết thì đâu có pháp để nói? Không có pháp để nói.